O UBIORACH.

Paryż.

Oglądaliśmy w tych dniach śliczne kapelusze, okrywki i modele sukien, nabyte przez magazyn pań Kuhnke. Potrzeba w rzeczy samej prawdziwie wytrawnego smaku, aby z pośród tych mód excentrycznych, jakie dziś powszechnie panują, umieć właściwy uczynić wybór. Panie Kuhnke wywiązały się jak zwykle z tego trudnego zadania. Tak ich kapelusze jak suknie i kostiumy odznaczają się gustem wysoko estetycznym. Dziś opiszemy kapelusze i okrywki, jako najpotrzebniejsze na tę porę.

Ogólną cechę kapeluszy tegorocznych stanowi to że je można zarówno używać za okrągłe i wiązać pod brodę według upodobania. Rondo u nich szerokie, podniesione w górę nad czołem, podpięte kwiatami, główka średniej wielkości, potrzeba je kłaść mocno z czoła. Do ubrania ich najwięcej używane kolory, biały z czarnym, kukurydzowy, brązowy i ciemno czerwony, zwany kardynalskim.

Modele pań Kuhnke, pochodzą z trzech najsłynniejszych domów paryzkich— od pana Reimond, Cazelong i Virot.

Po tych ogólnych uwagach przystąpmy do szczegółów.

Pierwszy kapelusz czarny słomkowy ma rondo mocno podniesione w górę, nad czołem wpięta czarna kokarda i bukiet z ciemno pąsowych maczków pomięszanych z blademi kluczykami, powyżej ronda przeciągnięty długi *tren* z takichże kwiatów, i dwa końce z czarnej wstążki przepięte na warkoczu kokardą. Oprócz tego spadają od tyłu długie szarfy z czarnej illuzyi, które można przeciągnąć pod włosami, albo związać pod brodą.

Drugi kapelusz (Rembrandt) słomkowy, koloru niewarowego *gris-fentre* objęty brzegiem ronda aksamitem brązowym, ma podpięcie z materyi niewarowej, ułożone w sztuczny węzeł. Z boku nieco ku tyłowi wpięta wielka kokarda aksamitna pąsowa ujęta w złotą klamrę. Główka opasana wstążką, wiązaną w węzły spadające na warkocz, nad rondem przeciągnięty długi wieniec z makówek polnych.

Trzeci kapelusz czarny słomkowy *à la catalane* różni się od poprzednich rondem, obciętym w tyle. Wierzch ubrany koronką czarną i kokardami z czarnej wstążki, z przodu nad czołem ogromny dyjadem z białych habrów, pomięszanych z czarnym owsem. Długie szarfy illuzyjowe, objęte koronką spadają na tył głowy.

Czwarty kapelusz biały ze słomy brukselskiej *(pamela)* rondo ma odwinięte mocno w górę, z tyłu znacznie zwężone. Ubranie nad czołem stanowią węzły przepięte fantastycznie z serży jedwabnej w dwóch kolorach, *maïs* i brązowym. W koło główki, przeciągnięty wieniec z bluszczowych liści, z ciemnemi jagodami. Na warkocz spadają przewiązane końce z wstążki *maïs*.

Piąta pamela z białej słomy brukselskiej, ma rondo podszyte brązowym aksamitem, strojne dyjademem z maczków, kluczyków i margierytek. Główkę zdobią dwa strusie pióra naturalnego koloru. Z pod ronda na warkocz wybiegają pukle z szarej wstążki i kwiaty odpowiednie.

Szósty kapelusz hiszpański bardzo oryginalny, rondo ma czarne klarowne objęte w koło białą słomą. Główka cała upięta z czarnej rogowej chustki koronkowej, ze spuszczonemi końcami przypomina zupełnie mantylę hiszpańską. Dyjadem nad czołem składa się z jaskrów białych czarnych i koloru złotego, w tyle takiż bukiet ożywiony makówką pąsową.

Siódmy kapelusz zwany żniwiarka ze słomy brukselskiej z czarnym brzegiem, opasany w około szeroką wstążką *maïs* z długo spuszczonemi z tyle końcami. Na czołem girlandka z kłosów i pąsowych makówek.

Ósmy w podobnym rodzaju dla młodej panienki ubrany z wierzchu białą wstążką podpiętą girlandką z blado niebieskich habrów, od główki spada trzyłokciowy welon z białej gazy przytwierdzony białemi kokardami.

Dziewiąty kapelusz czarny słomkowy, główkę ma szpiczastą nie zbyt wysoką. Nad czołem ubrany sznurem czarnych pereł, wstążką czarną i bukietem fijołków, wszystko to pokrywa koronka czarna odrzucona od rondka, główkę zdobią dwa pióra czarne. Od tyłu spadają takież wstążki które można wiązać pod brodą.

Okrywki wszystkie czarne kaszmirowe, odznaczają się wielką rozmaitością w formie i ozdobach. Jedne objęte wełnianą gipiurą, inne naszyte pasmanteryją, frendzlą albo plumażem.

Nowe dolmany, zbliżone formą do mantyl wpadające w stan, przytwierdzone są w pasie elastyką przody u nich wolno puszczone.

Rotondy oszyte piórami należą do najstrojniejszych okrywek. Uważaliśmy także kardynalki (Camail) z szerokiemi szarfami, w zupełnie nowym guście. Zasługuje niemniej na wzmiankę śliczny dobór krawatek kokard, na szyję, kanzutów i kołnierzyków.

Oprócz krawatek *la Valliere* w różnych kolorach i białych muślinowych które dziś powszechnie używane, są także kokardy do szyi ułożone bardzo sztucznie ze wstążki i nowej koronki, naśladującej wybornie brukselską. Nie które z nich przytwierdzone do wązkiej wstążki, przewiązują się pod stojącym płóciennym kołnierzykiem.

Zwróciły też uwagę naszą ładne muślinowe kanzuciki ogarnirowane walansieną, przybrane kokardami z wstążki niebieskiej. Śliczne to ubranie do teatru. Można nosić te kanzuciki, do otwartych lub do zamkniętych sukien.

S. D.

Opis do N. 16.

N. 1—2. Ubrania spacerowe.

N. 1 i 20. Ubranie z vêtement.

Tak spódnica jak i vêtement są z szafirowego sukienka, fałdowane plecy i bryt tylny krają się w jednym ciągu, ten ostatni ma u dołu 125 cent. szerokości i jest z boków ścięty skośnie do 80 centymetrów. Następnie ze środka pleców wzdłuż, aż do wcięcia w pasie, wycina się kawałek 13 cent. szeroki, pozostały zaś materyjał układa się w fałdy stębnowane i pasuje do formy pleców, w sposób na ryc. 20 wskazany. Zbywający przy tylnym brycie materyjał, zakłada się w kontrafałdę na środku, poczem wszystkie fałdy są w pasie przestębnowane. Przody podług zwykłej nie odcinanej formy przykrojone, nie mają zaszewek, tylko są paskiem przyciśnięte. Przy klinach bocznych z tylnego brzegu, przypuszcza się na nagłówek $3\frac{1}{2}$ cent. szeroki, czarną materyją podszyty i takąż wypustką zakończony, a 3 razy wzdłuż przestębnowany, do nawleczenia tasiemek do przymarszczania vêtement z boku, końce tasiemek wiążą się z tyłu pod vêtement, które w środku wcale nie jest podpięte. Spódnica oszyta jest u dołu plisą 15 cent. szer. podszytą sztywnym muślinem, i zakończoną u góry, potrójną wypustką z czarnego rypsu. Vêtemet z brzegów podszyte jest skośną, $5\frac{1}{2}$ cent. szeroką listewką sukienną 7 razy z wierzchu przestębnowaną i zakończoną czarną rypsową wypustką. Takież wypustki i podwójne stębnówki zdobią kołnierz 9 cent. szeroki, potrójne mankiety i 9 cent. szerokie plisy przy przodach. Przy kieszonkach dodane kokardy i guziki czarne rogowe które także służą do zapięcia przodów.

N. 2 i 21. Suknia z bufowanym przodem.

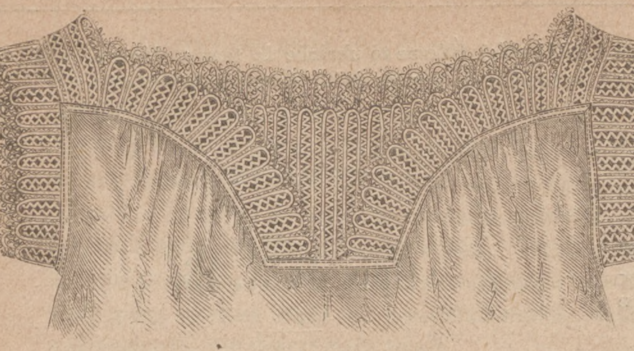
Przód kolorowej, wełnianej sukni jest poprzecznie przymarszczony, naszyty w płaską bufę na sztywnej podszewce i zakończony z boków wodami z przemarszczonym nagłówkiem, przepinanemi kokardami, ze wstążki Takaż woda bez kokard z dodaniem z boków dwóch szerokich plis z nagłówkami, naszyta jest (w sposób na ryc. 21 wskazany) na środkowym brycie z tyłu. Można także przy takim garnirunku z tyłu, zostawić przód gładki albo przybrany tuniką fartuszkową związaną z tyłu zręczną kokardą. Na ryc. 21 ubranie z bufek i plis powtórzone jest na plecach i rękawach, a tunika oszyta wązką, mało nadmarszczoną falbanką.

N. 1. Ubranie z vêtement. Patrz ryc. 20. N. 2. Suknia z marszczonym brytem przednim. Patrz ryc. 21.

N. 3. Koszula z karczkiem okrągłym, zaszytym w zakładki. Krój jak do ryc. 50 w N. 15 Tygodnika.

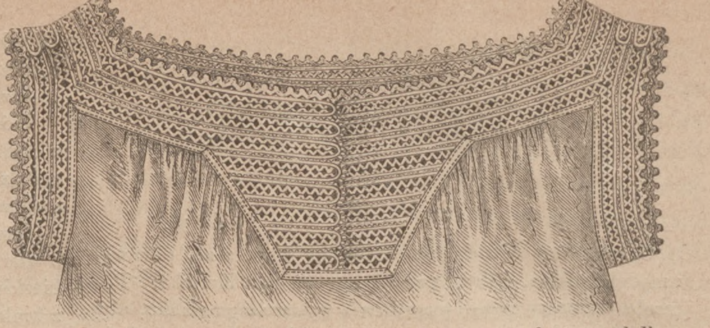
Karczek w górze oszyty jest gładko 2 cent. szerokim, haftowanym szlaczkiem, pod który poddana jest batystowa 3 cent. szeroka falbanka, i $1\frac{1}{4}$ cent. szer. koronką oszyta którą układa się w kontrafałdy 1 cent. szerokie, dla ła-

N. 4. Koszula z podłużnym karczkiem. Robota szydełkowa z mignardise.

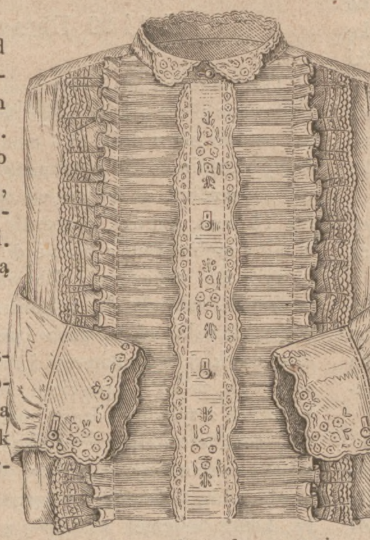
N. 3. Koszula z okrągłym karczkiem, zaszywanym w zakładki.

N. 5. Koszula z podłużnym karczkiem. Robota szydełkowa z mignardise.

twiejszego prasowania od spodu wzdłuż zaszyte, a następnie na żelazku grubem od karbowania rurkowane. Przyszycie koszuli do karczka i garnirunku, przykrywa pasek stębnowany $1/2$ cent. szeroki. Takiż garnirunek zastępują krótkie rękawki.

N. 4. Koszula z karczkiem z podłużnym wykrojem. Robota szydełkowa i mignardisse. Krój jak do ryc. 60 w N. 15 Tygodnika Mód.

N. 6. Nocna koszula ze strojnym gorsem.

Próbkę i sposób roboty karczka, podajemy na rycinie 12—13 w N. 17 Tygodnika, $5\frac{1}{2}$ cent. szer. rękawki i karczek, z otwartym z przodu wykrojem, oraz ramiączka których długość dopasowana być musi podług miary, przy koszuli ryc. 4 odrobione są podług próbki ryc. 13 i składają się z pasków łączonych ze sobą sposobem tunetańskim a zapełnianych w środku ząbkami łańcuszkowemi, łączonemi ze sobą. Rzędy ścisłe tunetańskie odrabiają się w ten sposób: od dołu do góry nabiera się na szydełko pętelki zaczepiane przez wszystkie pikoty z jednej strony, przy przerabianiu ich łańcuszkiem, przejmuje się nitkę przez przeciwległe pikoty po stronie drugiej. Podkładkę zapełniającą wykrój z przodu, mającą 15 cent. środkowej długości, a 23 górnej szerokości, najlepiej dopasować podług formy wyciętej z papieru. Przyszycie karczka i rękawów przykrywa listewka stębnowana.

N. 7. Koszula nocna z gorsem na kształt szmizetki podłużnie otwartej.

N. 5. Koszula z karczkiem z przodu w ząb przedłużonym. Krój jak do ryc. 4. Próbka roboty ryc. 14 w N. 17 Tygodnika.

Karczek z tyłu prosty, z przodu w ząb zakończony, i krótkie rękawki, robią się poprzecznie z mignardisse i zapełnione są ząbkami szydełkowemi, w ten sam sposób jak przy ryc. 4 z tą tylko różnicą że pasy spajają się z lewej strony oczkami ścisłemi, a wykończony karczek i rękawki obrabia się ząbkami z pikotami, podług próbki rycina 14 w N. 17 Tygodnika.

N. 6. Koszula nocna z poprzecznemi kontrafałdami. Krój jak do ryc. 56 w N. 15 Tygodnika.

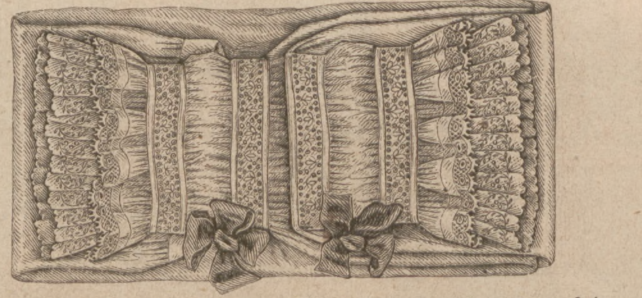
Przy cienkiej, perkalowej koszuli, zdobiące gors poprzeczne, płaskie kontrafałdy, zakończone rurkowanym $2\frac{1}{2}$ cent. szer. nagłówkiem, zarówno jak i podana pod nagłówek marszczona falbanka, oszyta koronką triming, są także z perkalu. Stojący kołnierzyk, mankiety i zakłada środkowa, są dziergane i haftowane atłaskiem.

N. 8. Penioar przybrany bufą i haftem madera.

N. 9. Kaftanik z fałdą na plecach. Przód do ryc. 10.

N. 11. Majtki przybrane bufami. Sposób składania podają ryc. 12 i 14.

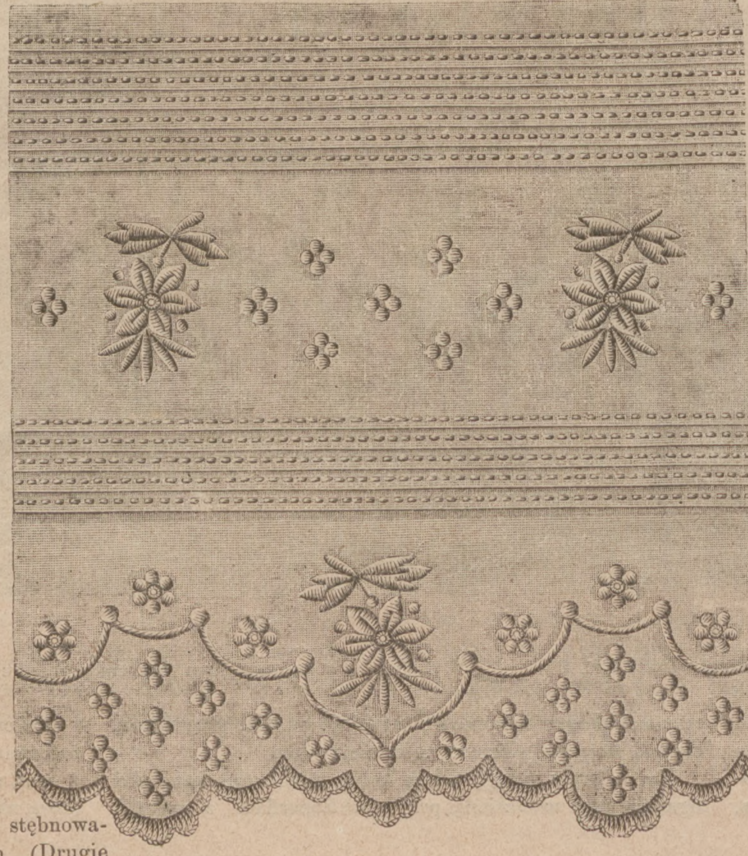
N. 10. Kaftanik z fałdą na plecach Patrz ryc. 9.

N. 7. Koszula nocna z zakładkami. Krój jak do ryc. 6.

W ząb wszyte części gorsu stanowią zakładki fabrycznie tkane, przestębnowane dwoma listewkami i oszyte

N. 12. Majtki ozdobione stębnowanemi obrąbkami i haftem. (Drugie założenie przy składaniu.

N. 13. Szlak do majtek ryc. 12.

N. 14. Majtki przybrane skośnemi zakładkami i haftem. (Pierwsze założenie przy składaniu. Patrz ryciny 11 i 12.

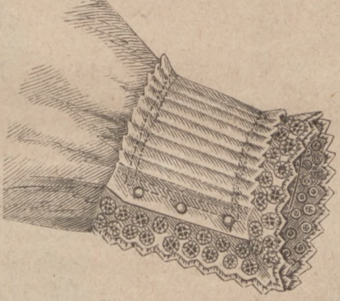
z brzegu wstawką i szlaczkiem haftowanym. Przy mankietach podłużnym wykroju i zakładzie z przodu, pod szlaczek podgarnirowana jest koronka. Do zapięcia dodany jest pod zakładą kryty obrąbek z dziurkami.

N. 8. Penioar z bufą i haftem madera.

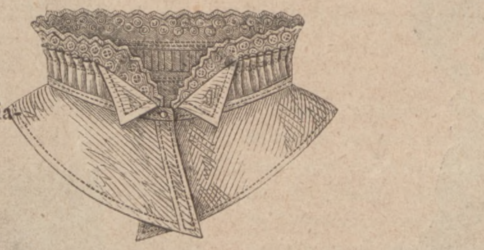
Penioar z szerokiemi rękawami, kraje się z cienkiej wiktoryi lub półbatystu, podług zwykłej luźnej formy kaftanika, od którego różni się głównie długością. Garniranek cały ma 11 cent. szerokości a składa się z batystowej bufy 4 $^1/_2$ cent. ze wstawki haftowanej 3 cent. i ze szlaczków 1 $^1/_2$ i 3 cent. szerokich; te ostatnie z przodu przyszyte są prawie gładko, a przy wykroju szyi i u dołu nadmarszczone. Na zeszyciach dodaje się wązkie stębnowane listewki, przy brzegu których wycina się materyjał od spodu; na krzyż przeciągnięte nitki utrzymują konieczną wypukłość bufy i zwężają ją do 3 centymetrów. Tak strojne penioary przy odpowiednio garnirowanej spódnicy, mogą stanowić ranne ubranie.

N. 15. Lambrekina. Haft jedwabiami i podkładanie sukna.

N. 17. Rękaw z plisowanym mankietem do kołnierzyka ryc. 16.

N. 16. Kołnierzyk plisowany do ryc. 17.

N. 9—10. Kaftanik z kontrafałdą z tyłu odpowiedni do rannego ubrania.

Ryc. 9—10 przedstawia z przodu i z tyłu strojny półbatystowy kaftanik, który z odpowiednio garnirowaną spódnicą z takiegoż materyjału, stanowi dogodne ranne ubranie. Luźny kaftanik kraje się podług formy do ryciny 67 w N. 15, a na podwójną kontrafałdę dodaje się w środku przy plecach 65 centymetrów. Fałdy zchodzące się z sobą, trzeba od spodu wzdłuż na 18 cent. u góry zeszyć. Chusteczkowe ubranie przodów składa się z 3 $^1/_2$ cent szerokich, w poprzeczne kontrafałdy zakładanych pasków, 3 cent. szer. haftowanej wstawki i z 3 $^1/_2$ cent. trzymającej marszczonej falbanki dzierganej i haftowanej w muszki. Zeszycia garnirunku zawsze pokrywać muszą stębnowane listewki.

Takąż falbanką oszyty jest wykrój pod szyją, zakłada z przodu i rękawy. U dołu oprócz 4 cent. szerokiego paska zaszytego w kontrafałdy, dodana jest 6 cent. trzymająca marszczona falbana, zakończona obrębem 1 cent. i dwoma zakładkami $^1/_2$ cent. szerokiemi i oszyta 5 cent. szerokim, haftowanym szlakiem. Ryc. 10 przedstawia ten sam kaftanik z tyłu.

N. 11. Majtki z bufami i wstawkami. Formy podaliśmy na arkuszu dodatkowym do N. 14—15 Tygodnika.

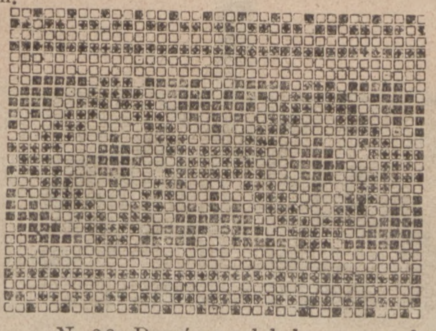
Główna różnica przy krajaniu majtek zależy na tem, iż obecnie używane formy są znacznie szersze i krótsze od dawniejszych. Dolna w wązkie fałdki plisowana, 8 cent.

N. 18. Suknia z plisowaniem. N. 19. Suknia przybrana taśmami.

N. 20. Suknia z vêtement. Plecy do ryc. 1.

N. 22. Deseń na szlak krzyżową robotą.

N. 21. Suknia przybrana bufą z tyłu, i fartuszkowa tunika.

8 cent. szeroka z tego co majtki materyjału, jest dziergana i ozdobiona haftem madera, który od dawnych haftów angielskich różni się tylko domięszaniem haftu atłaskowego lub płaskiego. Zachodząca na pierwszą falbanka marszczona z półbatystu z 1 cent. szer. obrębem i koronką, trzyma od 4 do 5 centymetrów. Dalej pomiędzy dwoma 3 cent. szerokiemi haftowanemi wstawkami, wszyta woda z batystu 4 cent. szeroka pod bufę podkłada się kolorową wstążkę, której końce są z boku na wierzch przewleczone i związane na kokardę.

N. 12—13. Majtki ze szlakiem haftowanym i zakładkami. Szlak do majtek przedstawia ryc. 13 w naturalnej wielkości.

N. 14. Majtki z haftem i zakładkami skośnemi.

Cały garnirunek złożony z fabrycznie tkanych zakładek haftowanej wstawki i szlaczka, wynosi razem 18 centymetrów. Sposób składania bogato garnirowanych majtek wskazują ryc. 11, 12 i 14.

N. 15. Lambrekina do fajczarni, stoliczka do robót lub t. p. Aplikacyja sukna i haft kolorowy.

Materyjał: Sukno czarne, białe i pąsowe, jedwab kordonkowy popielaty, biały, pąsowy i czarny, sznureczek złoty.

N. 24. Sukienka z fartuszkową tuniką. Przód do ryc. 25.

Na pąsowem, sukiennem, w ząbki wyciętym tle lambrekiny, długie zęby z brzegu wyszyte są kordonkiem popielatym, ściegiem przekręcanym łańcuszkowym, supełki białym a gałązki popielatym i białym kordonkiem, z żyłką złotą przez środek. Dwa ciemne liście u góry, są z czarnego sukna lub aksamitu, obwiedzione sznureczkiem złotym, przyszytym kordonkiem czarnym. Biała sukienna aplikacyja w środku przymocowana jest kordonkiem czarnym, tylko długie łańcuszkowe ściegi w górze są popielate a prążki między niemi złote. Bukiecik na środku haftuje się ściegiem płaskim, kordonkiem pąsowym, białym i popielatym.

N. 16—17. Kołnierzyk i mankietki.

W środku zchodzące się plisowanie do stojącego kołnierzyka układa się z 3 cent. szerokiego, prostego paska płótna albo batystu: na wywinięte rożki, pozostawia się z brzegów 4—5 cent. gładkiego materyjału $2\frac{1}{2}$—3 cent. szeroki szlaczek angielskiego haftu, przestębnowany jest dwa razy do górnego brzegu plisowania. Takimże szlaczkiem zakończone plisowanie mankietków mieć powinno $7\frac{1}{2}$ cent. szerokości.

N. 18. Suknia z plisowaniem dla niedorosłej panienki.

Rezedowa wełniana suknia ma spódnicę oszytą u dołu, plisowaniem 15—20 cent. szerokiem, przestębnowanem na 4 lub 5 cent. od dołu, nad którem przyszyta jest skośna 12—15 cent. szer. falbana, zakończona w górze dwoma bufami. Guzikiem zpięte mankiety przy rękawach, ozdobione są pliską, wązkiem plisowaniem i kokardą. Odpowiedni garnirunek dany u dołu vêtement, zapinanego na ciemne rogowe guziki.

N. 19. Ubranie dla panienki, oszyte taśmą plecioną.

Suknia i vêtement z granatowego sukienka, oszyte są szeroką, wełnianą pletnią czarną, wzdłuż naszyty stanik z baskiną naśladuje kaftaniczek bez rękawów.

N. 22. Deseń do wyszycia na ręczniku, ściegiem krzyżowym.

N. 23. Dwie rozety do ozdobienia paska.

Materyjał. perełki stalowe N. 4, Czternaście kamieni czarnych z dziurkami, cieniutki drucik, czarny aksamit, gort sztywny.

Rozety naszywają się na okrągłym kawałku czarnego aksamitu, który nakleja się następnie na kółku ze sztywnej tektury, mającej $5\frac{1}{2}$ cent. średnicy. Dla lepszej sztywności perełki nawłóczy się na cienki drucik i przyszywa rzędami w górze w ząb układanemi, które leżeć powinny blisko jedne drugich i liczyć stopniowo od 3 do 7 perełek, z brzegu dodaje się w koło rząd jeden.

Czarne kamienie naszyte w zębach otoczone są także w koło perełkami. Od spodu dodaje się czarną jedwabną podszewkę i przyszywa wzdłuż przez środek uszko z mocnej plecionki, służące do nawłóczenia rozet na każdy pasek.

N. 24—25. Ubranie z fartuszkową tuniką dla małej dziewczynki.

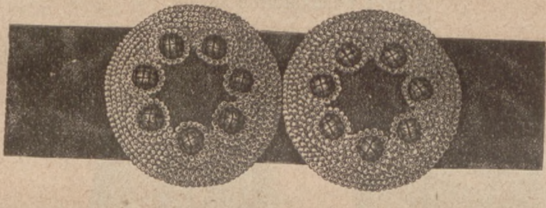
Ryc. 24—25 przedstawia z przodu i z tyłu dwa ubrania z fartuszkową tuniką i kirasowym stanikiem, lecz od-

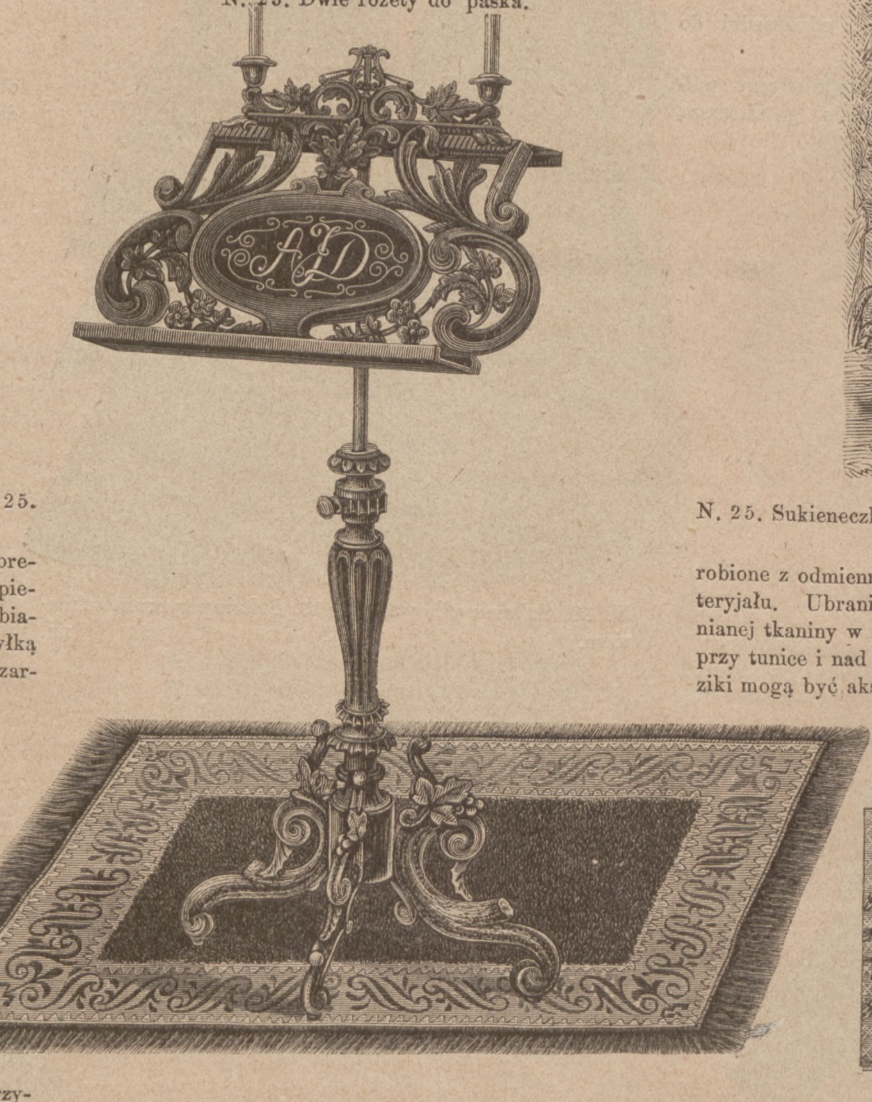
N. 25. Sukieneczka z fartuszkową tuniką. Plecy do ryc. 24.

robione z odmiennym garnirunkiem i z odmiennego materyjału. Ubranie podane z przodu jest z grubszej wełnianej tkaniny w kratę, szarfy zaś, patki, mankiety, plisy przy tunice i nad falbanami, są z czarnego aksamitu. Guziki mogą być aksamitne, albo z czarnej perłowej konchy.

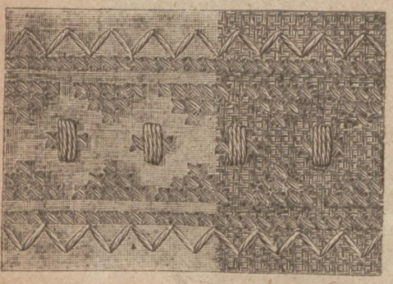
(dok. nast.)

N. 23. Dwie rozety do paska.

N. 26. Pulpit do nut i dywanik z haftowanym szlakiem.

N. 27. Wyszycie szlaku na ręczniku który podamy w przyszłym N-rze.

N. 28. Szlak odpowiedni do wyszycia na ręcznikach.